

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 380

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 mai 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 467 din 25 octombrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32—36 din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie	2–5
Decizia nr. 552 din 17 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ	6–9
Decizia nr. 615 din 24 noiembrie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură civilă	10–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
63. — Ordin al ministrului afacerilor interne privind modificarea pct. 3 din anexa la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 137/2018 pentru aprobarea Normei de dotare cu mijloace tehnice și bunuri materiale necesare Instituției Prefectului.....	14
177. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru aprobarea Ghidului informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS	14–16
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 467**

din 25 octombrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32—36 din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Titirișcă	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Eugen Anton.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32—36 din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, excepție ridicată de Gina Bogatu (fostă Nișurad) în Dosarul nr. 3.608/315/2021 al Judecătorei Sectorului 4 București — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 754D/2022.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autoarea excepției de neconstituționalitate a depus la dosar concluzii scrise în sensul admiterii acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, nefiind încălcate dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 4 martie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 3.608/315/2021, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32—36 din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Gina Bogatu (fostă Nișurad) într-o cauză având ca obiect soluținarea unei acțiuni în regres îndreptate împotriva persoanei responsabile de producerea unui accident de circulație.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că Biroul Asiguratorilor de Autovehicule din România (BAAR) este reglementat ca asociație profesională, ceea ce încalcă principiul libertății de asociere statuat de art. 9 și 40 din Constituție. Astfel, puterea legislativă s-a substituit voinței membrilor unui grup profesional, impunându-le asocierea, atribuțiile, bugetul, funcționarea, totodată fiind stabilită și subordonarea față de Autoritatea de Supraveghere Financiară (ASF). În consecință, membrii acestei asociații profesionale nu pot lua nicio hotărâre fără aprobarea prealabilă a autorității administrative sus-menționate, nu pot numi consiliul director fără aprobarea criteriilor de performanță stabilite de aceeași entitate.

7. Totodată, se susține că Adunarea Generală a BAAR nu poate adopta actul constitutiv, statutul ori modificările acestora fără avizul prealabil al ASF. Întrucât totul depinde exclusiv de voința superioară a ASF, nu se mai poate vorbi despre libertatea de asociere, despre voința membrilor asociației liber exprimată în adunarea generală ori despre apărarea drepturilor și promovarea drepturilor profesionale, economice și sociale ale membrilor BAAR. De asemenea, prin reglementarea criticată, legiuitorul pune BAAR pe un plan similar cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, astfel încât membrii asociației pot fi executați silit pentru o taxă stabilită prin reglementările ASF și pot fi chiar sancționați contravențional pentru neplata la termen a contribuțiilor către asociația profesională din care fac parte.

8. În fine, se mai arată că prevederile legale criticate reprezintă o dovadă a încălcării brutale de către legiuitor a principiilor constituționale enunțate anterior, precum și a prevederilor art. 1—3 și ale art. 20—27 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.

9. **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisul depus la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 32—36 din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 12 iunie 2017.

14. Curtea observă că, ulterior sesizării sale prin Încheierea din 4 martie 2022, dispozițiile art. 32 și 36 au fost modificate și completate prin art. I pct. 7 și 8 din Legea nr. 202/2022 pentru modificarea și completarea Legii nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 11 iulie 2022. Întrucât intervențiile legislative au efecte sub aspectul aplicării în timp a normelor legale criticate, în considerarea Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea Constituțională a stabilit că sunt supuse controlului de

constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, prevederile legale criticate vor fi examinate în redactarea de la data sesizării Curții Constituționale. Dispozițiile legale criticate, la data sesizării, aveau următorul cuprins:

„Art. 32. Organizarea și funcționarea BAAR

(1) BAAR se constituie ca asociație profesională, independentă și autonomă a tuturor societăților de asigurare, indiferent de forma de organizare și de statul în care își au sediul social, care, în baza legii, au dreptul să practice în România asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule.

(2) BAAR are următoarele atribuții: a) de birou național auto; b) de organism de plată a despăgubirilor, în conformitate cu prevederile art. 33; c) de centru de informare, în conformitate cu prevederile art. 34; d) de organism de compensare, în conformitate cu prevederile art. 35; e) de a asigura dezvoltarea și administrarea bazei de date privind evidența contractelor RCA în ceea ce privește colectarea, administrarea, procesarea, prelucrarea, managementul calității și publicarea datelor referitoare la: (i) polițele de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto; (ii) comportamentul de daunalitate și de risc al proprietarilor și utilizatorilor de vehicule aferente polițelor RCA; f) de a întocmi și publica statistici privind asigurările auto la nivel național și internațional; g) de a elabora și publica analize și studii comparative privind tarifele utilizate de asigurătorii RCA din statele membre și alte informații considerate relevante pentru asigurarea RCA; h) de a publica statistici privind evoluția nivelurilor despăgubirilor în cazurile de vătămare a integrității corporale sau a sănătății ori pentru deces; i) de a primi și/sau furniza autorității competente din subordinea Ministerului Afacerilor Interne cu atribuții de organizare și coordonare a activității de evidență și eliberare a certificatelor de înmatriculare și a plăcuțelor cu numere de înmatriculare datele referitoare la accidente rutiere, vehiculele asigurate pentru răspundere civilă pentru pagube produse terțelor persoane prin accidente de circulație, în condițiile prevăzute de art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 189/2005 pentru stabilirea unor măsuri privind vehiculele rutiere înmatriculate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 432/2006; j) de alocare a asiguraților cu risc ridicat, în conformitate cu prevederile art. 19; k) publicarea pe site-ul propriu de date privind tendințele referitoare la fluctuațiile tarifelor utilizate de asigurătorii RCA; l) colectarea și publicarea de date și informații agregate privind piața asigurărilor auto din România, inclusiv în ceea ce privește volumul daunelor; m) publicarea pe site-ul propriu de date statistice privind tarifele practicate de unitățile reparatoare specializate în reparația vehiculelor.

(3) Pentru îndeplinirea atribuțiilor de birou național auto, de organism de plată a despăgubirilor și de organism de compensare, BAAR își constituie o structură proprie denumită Fondul național de protecție, prin contribuția tuturor membrilor, proporțional cu volumul primelor brute încasate din vânzarea contractelor RCA/Carte Verde. Disponibilitul Fondului național de protecție, nivelurile contribuțiilor pentru BAAR și ale taxei de administrare a bazei de date se stabilesc prin reglementări ale A.S.F. la propunerea BAAR, astfel încât BAAR să își poată îndeplini în orice moment atribuțiile de birou național auto, de organism de plată a despăgubirilor și de organism de compensare.

(4) Pentru neplata la termen a sumelor convenite BAAR se datorează dobânzi și penalități de întârziere, calculate în conformitate cu reglementările legale în vigoare, aplicabile la colectarea creanțelor bugetare. Dobânzile și penalitățile plătite se virează în contul BAAR.

(5) Actul prin care se constată și se individualizează obligația unui asigurător de plată a contribuției la BAAR constituie, potrivit legii, titlu de creanță. La data scadenței, titlul de creanță devine

titlu executoriu, în baza căruia BAAR declanșează procedura silită de recuperare a creanțelor, conform dispozițiilor Codului de procedură civilă.

(6) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (2) lit. a) și b), BAAR despăgubește persoanele prejudiciate în calitate de garant al obligației de despăgubire și, după plata despăgubirii, se subrogă în drepturile acestora dobândind un drept de regres împotriva persoanei sau persoanelor responsabile pentru repararea prejudiciului, în privința despăgubirii plătite, a cheltuielilor legate de instrumentarea și lichidarea pretențiilor de despăgubire, precum și pentru dobânda legală aferentă cheltuielilor efectuate.

(7) BAAR încheie memorandumuri/protocoale de colaborare privind schimbul de informații cu autoritățile, instituțiile și societățile care contribuie la siguranța circulației pe drumurile publice. Pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la alin. (2) lit. a)—d) BAAR încheie acorduri cu entitățile echivalente din celelalte state.

(8) În vederea îndeplinirii de către A.S.F. a obiectivelor privind supravegherea prudențială BAAR furnizează, la cererea A.S.F. sau din proprie inițiativă, date și informații agregate și/sau individuale privind asigurarea RCA.

(9) La cererea proprietarilor de autovehicule, BAAR eliberează în termen de 15 zile calendaristice o atestare privind acțiunile de răspundere civilă ale terților.

(10) Consiliul director al BAAR, criteriile care trebuie îndeplinite de către persoanele propuse pentru funcțiile de conducere, actul constitutiv, statutul și modificările acestora, nivelurile cotizațiilor, ale contribuțiilor pentru fond și ale taxei de administrare a bazei de date se stabilesc de către BAAR cu avizul prealabil al A.S.F.

(11) Bugetul de venituri și cheltuieli al BAAR, atât cel preliminar, cât și execuția acestuia, se aprobă de către A.S.F.

(12) A.S.F. exercită atribuții de supraveghere în ceea ce privește competențele BAAR prevăzute la alin. (2) lit. b)—m).

Art. 33. Atribuții ale BAAR în calitate de organism de plată a despăgubirilor

(1) În calitate de organism de plată a despăgubirilor, BAAR garantează fără a avea beneficiu de discuțiune despăgubirea persoanelor prejudiciate, rezidenți ai statelor membre, prin accidente produse pe teritoriul României sau pe teritoriul unui alt stat membru decât statul lor de rezidență, prin intermediul unor vehicule sau tramvaie care staționează în mod obișnuit pe teritoriul României sau pe teritoriul unui stat al cărui birou național auto nu a semnat Acordul multilateral, neasigurate RCA cu toate că, în conformitate cu prevederile legii, pentru acestea trebuia încheiată asigurarea RCA sau prin intermediul unor vehicule neidentificate, în următoarele condiții: a) dacă vehiculul sau tramvaiul a fost identificat, dar nu era asigurat pentru RCA, se acordă despăgubiri atât pentru daune materiale, cât și pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății ori pentru deces; b) dacă vehiculul sau tramvaiul rămâne neidentificat, se acordă despăgubiri doar pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății ori pentru deces; se acordă despăgubiri și pentru daune materiale cu aplicarea unei franșize de 500 de euro în echivalent lei la cursul comunicat de Banca Națională a României la data producerii accidentului, dacă în urma unui astfel de accident a rezultat decesul unei persoane sau s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății unei persoane o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile; accidentul produs de un vehicul care a rămas neidentificat este accidentul în care respectivul vehicul a intrat în coliziune directă cu persoana accidentată sau cu bunul pe care l-a avariat, după care a părăsit locul accidentului; c) în situația producerii riscului pe perioada suspendării contractului RCA, conform art. 6 alin. (6).

(2) BAAR intervine în calitate de organism de plată a despăgubirilor și în cazul accidentelor provocate pe teritoriul României sau pe teritoriul unui alt stat membru, prin intermediul

unui vehicul neasigurat pentru RCA, exportat dintr-un alt stat membru în România, dacă accidentul se produce în termen de 30 de zile de la data acceptării exportului.

(3) Nu pot beneficia de despăgubiri persoanele care la data producerii accidentului au posibilitatea să își recupereze prejudiciile suferite în baza unei asigurări facultative sau obligatorii ori în baza legii și nici cele care au urcat de bunăvoie în vehiculul condus de către persoana vinovată pentru producerea accidentului, dacă se dovedește că acestea știau că pentru vehiculul respectiv nu era în vigoare un contract RCA.

(4) Nicio entitate care a compensat în orice fel persoanele prejudiciate sau a oferit acestora servicii în legătură cu prejudiciile suferite, inclusiv servicii medicale, în baza unor contracte încheiate ori în baza legii, nu are dreptul să solicite de la BAAR recuperarea cheltuielilor efectuate.

(5) Cuantumul prejudiciului suferit de persoanele prejudiciate prin accidente de vehicule produse pe teritoriul României, precum și persoanele care pot beneficia de despăgubiri și condițiile de intervenție ale BAAR în calitate de organism de plată a despăgubirilor sunt stabilite în conformitate cu prevederile prezentei legi și ale normelor adoptate în aplicarea acesteia în vigoare în România la data producerii accidentului.

(6) Pentru cazurile de daună care sunt soluționate prin intermediul organismelor de compensare sau al fondurilor de garantare din statele de reședință ale persoanelor păgubite sau din statele pe teritoriul cărora s-au produs accidentele, cuantumul prejudiciului este stabilit de aceste organisme, în condițiile respectării clauzelor acordului pe care l-au încheiat cu BAAR.

(7) BAAR nu poate plăti despăgubiri pentru prejudiciile cauzate într-un singur accident care să depășească limitele de răspundere ale asigurătorului RCA prevăzute de legislația în vigoare la data producerii accidentului în România sau de legislația în vigoare a celorlalte state pe teritoriul cărora s-a produs accidentul, din care va fi dedusă, după caz, franșiza prevăzută prin lege.

Art. 34. Atribuții ale BAAR în calitate de centru de informare

(1) În calitate de centru de informare, BAAR are următoarele atribuții: a) furnizează, la solicitarea persoanelor prejudiciate sau a centrelor de informare din celelalte state semnatare ale Acordului cu privire la schimbul de informații între centrele de informare, date privind: (i) numele și adresa asigurătorului RCA pentru vehiculul condus de vinovatul de producerea accidentului; (ii) numele și adresa reprezentantului de despăgubiri al asigurătorului RCA, emitent al contractului RCA pentru vehiculul condus de către conducătorul auto vinovat de producerea accidentului, în statul de reședință al persoanei prejudiciate; (iii) numărul contractului RCA; (iv) numele și adresa organismului autorizat să primească și să soluționeze cererile de despăgubire în statul de reședință al persoanei prejudiciate, pentru vehiculul condus de către conducătorul auto vinovat de producerea accidentului sau pentru cazul în care persoana proprietară a vehiculului respectiv beneficiază de derogare de la obligativitatea încheierii contractului RCA; b) furnizează, la solicitarea persoanelor prejudiciate care prezintă un interes legitim, numele și adresa proprietarului, ale conducătorului obișnuit sau ale utilizatorului vehiculului condus de către conducătorul auto vinovat de producerea accidentului; aceste date se pot solicita de persoana prejudiciată în mod direct sau prin intermediul centrului de informare din statul său de reședință; dovada existenței interesului legitim este în sarcina celui care face solicitarea; furnizarea acestor date se face în conformitate cu prevederile legislației privind prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date.

(2) În scopul îndeplinirii atribuțiilor prevăzute la alin. (1) lit. b), BAAR are drept de acces pentru consultarea evidențelor cu vehicule înmatriculate sau înregistrate în România administrate de autoritățile publice, în condiții stabilite prin protocol încheiat între A.S.F., Direcția Regim Permise de Conducere și

Înmatriculare a Vehiculelor din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și BAAR.

(3) Informațiile comunicate de asigurătorul RCA conform art. 24 alin. (6) sunt transmise centrelor de informare naționale din statele membre.

(4) Solicitarea prevăzută la alin. (1) lit. b) se poate face de către persoana prejudiciată, în mod direct sau prin intermediul centrului de informare din statul de reședință.

(5) Furnizarea de date cu caracter personal potrivit alin. (1) lit. b) se face cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare.

(6) BAAR nu poate prelucra datele cu caracter personal la care are acces potrivit alin. (2) în alt scop decât cel pentru care prezenta lege stabilește dreptul de acces.

(7) Prin protocolul prevăzut la alin. (2) se stabilesc inclusiv măsurile de natură organizatorică și tehnică pentru asigurarea securității prelucrărilor de date cu caracter personal efectuate, în condițiile legislației privind protecția datelor cu caracter personal, precum și măsuri necesare pentru asigurarea: a) controlului accesului la sisteme; b) controlului utilizatorilor; c) controlului accesului la date; d) stabilirii profilurilor utilizatorilor în raport cu sarcinile relevante în condițiile prezentei legi; e) mecanismelor necesare exercitării drepturilor de către persoana vizată; f) mecanismelor necesare pentru verificarea legalității prelucrărilor; g) securității prelucrărilor de date cu caracter personal.

Art. 35. Atribuții ale BAAR în calitate de organism de compensare

(1) În calitate de organism de compensare BAAR intervine în următoarele situații: a) dacă în termen de 3 luni de la data la care a adresat o cerere de despăgubire persoana rezidentă în România care a suferit un prejudiciu cauzat de un accident de vehicule produs pe teritoriul unui stat situat în limitele teritoriale de aplicare, cu excepția României, sau pe teritoriul unui stat terț al cărui birou național a aderat la sistemul Carte Verde, prin intermediul unui vehicul care staționează în mod obișnuit pe teritoriul unui stat membru al Spațiului Economic European, cu excepția României, nu a fost despăgubită sau nu a primit un răspuns motivat de la asigurătorul RCA al vehiculului respectiv sau de la reprezentantul de despăgubiri al asigurătorului RCA în România; b) dacă asigurătorul RCA nu și-a desemnat un reprezentant de despăgubire pe teritoriul României; c) dacă în termen de două luni de la data producerii accidentului asigurătorul RCA nu poate fi identificat.

(2) BAAR, ca organism de compensare, nu are calitate procesuală pasivă sau de parte responsabilă civilmente în raport cu persoanele prejudiciate în urma producerii accidentelor de vehicule.

(3) Persoanele juridice care s-au subrogat în drepturile persoanelor păgubite prin accidente produse în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. a) nu pot să depună cereri de despăgubire la BAAR.

Art. 36. Atribuții ale BAAR în gestionarea asigurărilor RCA aplicabile asiguratului cu risc ridicat

(1) BAAR elaborează proceduri pentru gestionarea asigurărilor RCA aplicabile asiguratului cu risc ridicat, care să cuprindă cel puțin următoarele: a) elaborarea de atribuții privind gestionarea asigurărilor RCA aplicabile asiguratului cu risc ridicat către structurile proprii; b) modalitatea de determinare a tarifului de primă RCA propus de BAAR; c) modul de determinare și publicare a factorului «N» prevăzut la art. 2 pct. 5; d) modalitatea formulării unei oferte de către BAAR, conținând propunerea de tarif de primă RCA; e) aspectele referitoare la modalitatea de ofertare, acceptarea ofertei, precum și alocarea contractului de asigurare RCA unui asigurător RCA.

(2) Procedurile prevăzute la alin. (1) vor fi avizate de către adunarea generală a BAAR și aprobate de către A.S.F."

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 9 — *Sindicatelor, patronatele și asociațiile profesionale*, art. 40 — *Dreptul de asociere* și art. 117 alin. (3) privind înființarea autorităților administrative autonome.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Biroul Asigurătorilor de Autovehicule din România (BAAR) a fost instituit ca birou național din România, respectiv ca „organizație profesională, constituită în conformitate cu *Recomandarea nr. 5 din 25 ianuarie 1949, adoptată de Subcomitetul de Transport Rutier al Comitetului de Transporturi Interioare din cadrul Comisiei Economice pentru Europa a ONU, și care grupează societățile de asigurare care sunt autorizate într-un stat să practice asigurarea de răspundere civilă auto*”, prin art. 1¹ pct. 5 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 61/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 30 iunie 2005. Acest din urmă act normativ a fost promovat, așa cum reiese din preambulul ordonanței de urgență, în vederea îndeplinirii de către România a unuia dintre angajamentele asumate în cadrul procesului de negociere în vederea aderării la Uniunea Europeană, fiind inclus în Planul de măsuri prioritare pentru integrare europeană, și a transpus, *inter alia*, prevederile Directivei 72/166/CEE a Consiliului din 24 aprilie 1972 privind coordonarea legilor din statele membre privind asigurarea de răspundere civilă în legătură cu utilizarea vehiculelor cu motor și legalizarea obligației de asigurare pentru această răspundere (Prima directivă privind asigurarea auto), publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene seria L, nr. 103 din 2 mai 1972. Reglementarea antereferită a fost menținută atât în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2016 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule și de tramvaie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 19 septembrie 2016, cât și în Legea nr. 132/2017, în prezent în vigoare.

17. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că autoarea acesteia este nemulțumită, în realitate, de modalitatea de reglementare aleasă de legiuitor cu privire la BAAR. Or, aceasta nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate, întrucât Curtea Constituțională nu are competența de a modifica dispozițiile de lege supuse controlului

de constituționalitate și nu are nici „competența de a crea noi norme legale prin completarea unui text legal deja existent, ci doar să verifice conformitatea normelor existente cu exigențele constituționale și să constate constituționalitatea sau neconstituționalitatea acestora”, astfel încât excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca inadmisibilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 367 din 14 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 8 iulie 2015, paragraful 14, sau Decizia nr. 162 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016, paragraful 27).

18. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a afirmat constant că, în exercitarea controlului de constituționalitate, are competența de a se pronunța asupra constituționalității legilor și ordonanțelor criticate prin raportare la dispozițiile sau principiile consacrate de Legea fundamentală, iar nu de a corobora sau corela diversele acte normative ce fac parte din dreptul intern. Curtea a mai constatat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi sau texte legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă, deci, că într-o astfel de situație nu se pune în discuție o chestiune privind constituționalitatea, ci o simplă contrarietate între norme legale din același domeniu, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare (a se vedea Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020, Decizia nr. 105 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 8 mai 2020, Decizia nr. 6 din 14 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 7 februarie 2003, Decizia nr. 76 din 25 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 iulie 2000, sau Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999). În consecință, excepția de neconstituționalitate este, și din această perspectivă, inadmisibilă.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32—36 din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, excepție ridicată de Gina Bogatu (fostă Nițurad) în Dosarul nr. 3.608/315/2021 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 octombrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Titirișcă

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 552

din 17 noiembrie 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8)
din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adolf Hedrich în Dosarul nr. 1.765/323/2018/a1 al Tribunalului Mureș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 972D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.622D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Dumitrescu-Călin în Dosarul nr. 14.876/281/2016 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 999D/2020, ce are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) raportat la art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maria Fernbach în Dosarul nr. 19.726/271/2019 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

6. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

7. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.233D/2020, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florica Negescu-Țona în Dosarul nr. 11.173/3/2020 al Tribunalului București — Secția I penală.

8. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, avocat Maria Țugui, din Baroul București, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

9. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.205D/2020, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Călin Tolan în Dosarul nr. 13.199/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

10. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, asistat de avocat Gabriela Stegărescu din Baroul București, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

11. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 972D/2019, nr. 1.622D/2019, nr. 999D/2020, nr. 1.233D/2020 și nr. 2.205D/2020, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

12. Autorii excepției prezente arată că sunt de acord cu conexarea dosarelor.

13. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că sunt întrunite condițiile pentru conexarea cauzelor.

14. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.622D/2019, nr. 999D/2020, nr. 1.233D/2020 și nr. 2.205D/2020 la Dosarul nr. 972D/2019, care a fost primul înregistrat.

15. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției Adolf Hedrich, care solicită admiterea acesteia, întrucât se impune recunoașterea accesului justițiabililor la judecătorul de scaun în toate cauzele penale.

16. Având cuvântul, avocatul Maria Țugui solicită, în principal, admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană, raportate la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 6 privind dreptul la libertate și la siguranță, ale art. 20 referitor la egalitatea în fața legii și ale art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, respectiv ale art. 6 — referitor la dreptul la viață al fiecărui copil — din Convenția cu privire la drepturile copilului, precum și ale art. 4 și 19 privind luarea măsurilor necesare în vederea punerii în aplicare de către statele părți a drepturilor recunoscute de această convenție. În subsidiar, solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală în cazul infracțiunilor grave comise asupra minorilor, cum sunt infracțiunile sexuale.

17. Având cuvântul, avocatul Gabriela Stegărescu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, întrucât textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportat la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv ale art. 2 referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție.

18. Reprezentantul Ministerului Public pune, în principal, concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece condiția incidenței, în cauza în care a fost ridicată excepția, a textului de lege criticat nu trebuie analizată în abstract, ci excepția trebuie să fie utilă pentru soluționarea litigiului. În subsidiar, solicită respingerea, ca

neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 530 din 11 iulie 2017 și Decizia nr. 801 din 5 decembrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

19. Prin Încheierea din 1 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.765/323/2018/a1, **Tribunalul Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Adolf Hedrich într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară, în temeiul prevederilor art. 341 alin. (8) raportat la art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală, a respins, ca neîntemeiată, plângerea împotriva unei soluții de clasare.

20. Prin Decizia penală nr. 479 din 16 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.4876/281/2016, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Ștefan Dumitrescu-Călin într-o cauză având ca obiect apelul formulat împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară, în temeiul prevederilor art. 341 alin. (8) raportat la art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală, a respins, ca neîntemeiată, plângerea împotriva unei soluții de clasare.

21. Prin Încheierea penală nr. 115/CCPF din 1 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 19.726/271/2019, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) raportat la art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Maria Fernbach într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară, în temeiul prevederilor art. 341 alin. (8) raportat la art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală, a respins, ca neîntemeiată, plângerea împotriva unei soluții de clasare.

22. Prin Încheierea nr. 77/CP din 16 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 11.173/3/2020, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Florica Negescu-Țona într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară, în temeiul prevederilor art. 341 alin. (8) raportat la art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală, a respins, ca inadmisibilă, plângerea împotriva unei soluții de clasare.

23. Prin Încheierea nr. 288/CO-CP din 21 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 13.199/3/2019, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Călin Tolan într-o cauză având ca obiect contestația formulată împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară, în temeiul prevederilor art. 341 alin. (8) raportat la art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală, a respins, ca neîntemeiată, plângerea împotriva unei soluții de clasare.

24. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile art. 341 alin. (8) cu referire la art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală încalcă principiile fundamentale privind egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, înfăptuirea justiției, instanțele judecătorești, folosirea căilor de atac, integrarea în Uniunea Europeană, dreptul la un recurs efectiv,

dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, precum și dreptul la libertate și la siguranță. Astfel, arată că dispozițiile de lege criticate nu permit exercitarea unei căi ordinare de atac — apel sau contestație — împotriva soluțiilor pronunțate de judecătorul de cameră preliminară în temeiul dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, și anume considerentele Deciziei nr. 733 din 29 octombrie 2015, paragraful 30, precum și ale Deciziei nr. 243 din 16 aprilie 2019, paragrafele 18, 34 și 35, apreciind că sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză. Mai susțin că judecătorul sesizat cu plângerea înlocuiește considerentele ordonanței de clasare cu o motivare cu totul nouă, care devine imposibil de corectat în ipoteza în care este netemeinică sub toate aspectele. De asemenea, autorii excepției arată că scopul Convenției este să protejeze drepturi concrete și efective, nu drepturi teoretice sau iluzorii, afirmație ce vizează în mod special dreptul de acces la o instanță judecătorească, având în vedere locul deosebit pe care dreptul la un proces echitabil îl ocupă într-o societate democratică (Hotărârea din 9 octombrie 1979, pronunțată în Cauza *Airey împotriva Irlandei*, paragraful 24, și Hotărârea din 15 februarie 2005, pronunțată în Cauza *Steel și Morris împotriva Regatului Unit*, paragraful 59). În această privință, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că posibilitatea de a folosi căile de atac interne nu respectă în mod necesar imperativele art. 6 paragraful 1 din Convenție, ci mai trebuie constat că nivelul de acces asigurat de legislația națională este suficient pentru a asigura persoanelor interesate „dreptul la o instanță”, ținând cont de principiul preeminenței dreptului într-o societate democratică (Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în Cauza *Golder împotriva Regatului Unit*, paragrafele 34—35, Hotărârea din 6 decembrie 2001, pronunțată în Cauza *Yagtzilar și alții împotriva Greciei*, paragraful 26, și Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 35, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006).

25. **Tribunalul Mureș — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată astfel că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece persoana interesată are acces la o instanță independentă și imparțială pentru a formula plângere împotriva soluțiilor procurorului de neurmărire sau netrimite în judecată, chiar dacă încheierea pronunțată rămâne definitivă în anumite situații, conform opțiunii legiuitorului. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 405 din 28 mai 2015 și nr. 518 din 7 iulie 2015.

26. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 384 din 7 iunie 2016, nr. 453 din 28 iunie 2016, nr. 755 din 13 decembrie 2016 și nr. 789 din 15 decembrie 2016.

27. **Tribunalul Bihor — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 485 din 17 septembrie 2019.

28. **Tribunalul București — Secția I penală** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Arată că partea nemulțumită de soluția de netrimite în judecată are acces la instanță, soluționarea cauzei într-un singur grad de jurisdicție constituind însă opțiunea legiuitorului.

29. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** apreciază — în raport cu aspectele reținute de Curtea

Constituțională prin deciziile nr. 599 din 21 octombrie 2014, nr. 384 din 7 iunie 2016, nr. 453 din 28 iunie 2016, nr. 755 din 13 decembrie 2016 și nr. 789 din 15 decembrie 2016 — că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză.

30. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

31. **Guvernul**, în punctele de vedere transmise în dosarele Curții Constituționale nr. 999D/2020 și nr. 2.205D/2020, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală este, în principal, inadmisibilă, întrucât autorii excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, iar, în subsidiar, neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 599 din 21 octombrie 2014, nr. 58 din 24 februarie 2015, nr. 139 din 12 martie 2015, nr. 446 din 16 iunie 2015 și nr. 530 din 11 iulie 2017.

32. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile autorilor excepției prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

33. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

34. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actelor de sesizare din dosarele Curții Constituționale nr. 972D/2019, nr. 1.622D/2019, nr. 1.233D/2020 și nr. 2.205D/2020, dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, modificate prin prevederile art. II pct. 94 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Din notele scrise ale autorilor excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește numai dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ, așa cum este precizat obiectul excepției de neconstituționalitate în actul de sesizare din Dosarul nr. 999D/2020. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(8) *Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) [...] este definitivă.*” Dispozițiile art. 341 alin. (6) lit. a) din Codul de procedură penală prevăd că: „(6) *În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții: a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;*”.

35. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21

referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 referitor la instanțele judecătorești, ale art. 129 privind folosirea căilor de atac și ale art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportat la prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv ale art. 2 referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție, precum și ale art. 6 privind dreptul la libertate și la siguranță, ale art. 20 referitor la egalitatea în fața legii și ale art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și ale art. 6 — privind dreptul la viață al fiecărui copil — din Convenția cu privire la drepturile copilului și ale art. 4 și 19 privind luarea măsurilor necesare în vederea punerii în aplicare de către statele părți a drepturilor recunoscute de această ultimă convenție.

36. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, atât în forma anterioară modificării prin prevederile art. II pct. 94 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, cât și în forma ulterioară acestei modificări — cu păstrarea soluției legislative criticate —, au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și față de critici similare.

37. Astfel, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, atât soluția, cât și considerentele deciziei mai sus menționate regăsindu-se în numeroase decizii ulterioare ale Curții, cum ar fi deciziile nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015; nr. 58 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015; nr. 139 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2015; nr. 233 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015; nr. 294 din 28 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 17 iunie 2015; nr. 408 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 13 iulie 2015; nr. 446 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 614 din 13 august 2015; nr. 384 din 7 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 15 iulie 2016; nr. 453 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 908 din 11 noiembrie 2016; nr. 755 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017; nr. 789 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 21 februarie 2017; nr. 434 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 865 din 2 noiembrie 2017; nr. 563 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 5 decembrie 2017; nr. 801 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 16 februarie 2018; nr. 485 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 976 din 4 decembrie 2019; nr. 487 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 19 noiembrie 2019; și nr. 44 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 16 aprilie 2020.

38. În motivarea soluției sale, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, mai sus citată, paragraful 25, Curtea a

reținut că încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute de dispozițiile art. 341 alin. (6) și alin. (7) pct. 1 și pct. 2 lit. a), b) și d) din Codul de procedură penală este definitivă, însă acest fapt nu este de natură a afecta constituționalitatea textului de lege criticat, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, atât prevederile art. 129, cât și cele ale art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”. Curtea a mai statuat că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici dreptului la apărare consacrat de prevederile art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, prevăzute de dispozițiile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză. Astfel, prevederile art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

39. Tot prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, mai sus citată, paragraful 26, Curtea a constatat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 340 și 341 din Codul de procedură penală. Astfel, legiuitorul a urmărit să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului, având în vedere natura cauzelor vizate de dispozițiile art. 340 și 341 din Codul de procedură penală, cauze

în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau al urmăririi penale, ci soluția de neurmărire sau netrimitere în judecată dispusă de procuror.

40. Referitor la dreptul la un recurs efectiv, consacrat de dispozițiile art. 13 din Convenție, prin Decizia nr. 485 din 17 septembrie 2019, citată anterior, paragraful 44, Curtea a reținut că acest drept nu semnifică asigurarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești, ci impune existența în dreptul intern a unei căi procedurale care să permită prevalarea de drepturile și libertățile consacrate de Convenție. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dispozițiile art. 13 din Convenție garantează o cale legală internă care să ofere posibilitatea de a obține examinarea pe fond a unei „plângeri admisibile” întemeiate pe prevederile Convenției și să asigure un remediu adecvat (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 16 iulie 2014, pronunțată în Cauza *Ališić și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei, Croației, Serbiei, Sloveniei și Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei*, paragraful 131). Or, dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală — prin reglementarea procedurii plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată — sunt de natură a asigura îndeplinirea acestei exigențe convenționale, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 434 din 22 iunie 2017, citată anterior, paragraful 30.

41. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

42. Având în vedere motivele menționate mai sus, dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ nu aduc atingere nici celorlalte prevederi din Constituție și din convențiile internaționale invocate de autorii excepției.

43. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adolf Hedrich în Dosarul nr. 1.765/323/2018/a1 al Tribunalului Mureș — Secția penală, de Ștefan Dumitrescu-Călin în Dosarul nr. 14.876/281/2016 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, de Maria Fernbach în Dosarul nr. 19.726/271/2019 al Tribunalului Bihor — Secția penală, de Florica Negescu-Țona în Dosarul nr. 11.173/3/2020 al Tribunalului București — Secția I penală și de Călin Tolan în Dosarul nr. 13.199/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 341 alin. (6) lit. a) din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția penală, Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, Tribunalului Bihor — Secția penală, Tribunalului București — Secția I penală și Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 615

din 24 noiembrie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și ale art. 457 alin. (1)
din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și ale art. 457 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Sunrise Litoral — S.R.L. din Constanța, în Dosarul nr. 2.183/212/2014* al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.785D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 874 din 18 decembrie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.183/212/2014*, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 și ale art. 457 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Sunrise Litoral — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Constanța.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt constituționale numai în măsura în care se interpretează în sensul că Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă sunt

aplicabile și hotărârilor judecătorești pronunțate anterior publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, dar comunicate ulterior acestui moment.

6. În acest sens, se mai arată că, atât timp cât la momentul publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 termenul de recurs nu a început a curge (în ipoteza în care hotărârea a fost comunicată ulterior momentului publicării deciziei menționate în Monitorul Oficial al României, Partea I), sau a început a curge, dar nu era împlinit la data publicării deciziei Curții, atunci hotărârile pronunțate de instanțele de apel nu sunt hotărâri definitive, prin prisma dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 4 teza a doua din Codul de procedură civilă, dreptul la recurs fiind îngădit de o normă neconstituțională și putând fi exercitat de la data publicării deciziei Curții Constituționale, cu singura condiție ca termenul de exercitare al acestuia să nu se fi împlinit. Din această perspectivă, se mai susține că dispozițiile art. 24—27 din Codul de procedură civilă trebuie să se subordoneze dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție.

7. Se mai susține că, în vederea respectării dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 21 din Constituție, este necesar ca decizia de constatare a neconstituționalității să se aplice atât în privința raporturilor juridice ce urmează a se naște după publicarea sa în Monitorul Oficial al României, cât și în ceea ce privește situațiile juridice *pendinte* la momentul publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 în Monitorul Oficial al României, Partea I. Invocă în acest sens cele statuate în Decizia Curții Constituționale nr. 126 din 3 martie 2016, paragraful 25, potrivit cărora o decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate se va aplica în toate cauzele aflate în procedură la momentul publicării acesteia — cauze *pendinte*, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile. Din această perspectivă, se susține că toate litigiile în care hotărârile pronunțate în apel au fost comunicate ulterior datei publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 reprezintă cauze *pendinte*.

8. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 27 — *Legea aplicabilă hotărârilor* și art. 457 — *Legalitatea căii de atac* alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora:

— Art. 27: „*Hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul.*”

— Art. 457 alin. (1): „(1) *Hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta, indiferent de mențiunile din dispozitivul ei.*”

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 27 și art. 457 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale numai în măsura în care se interpretează în sensul că cele statuate în paragraful 32 al Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, în legătură cu efectele acestei decizii, sunt aplicabile și hotărârilor judecătorești pronunțate anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 în Monitorul Oficial al României, Partea I, dar comunicate ulterior acestui moment. Se susține că numai prin această interpretare ar fi respectate dispozițiile art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

15. Analizând aceste susțineri, Curtea reține că prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate a prevederii legale care limita exercițiul căii de atac a recursului, în funcție de un anumit prag valoric, și a constatat că sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, este neconstituțională. La data pronunțării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 [în condițiile prorogării de la aplicare, până la 1 ianuarie 2019, a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă], prevederile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 stabileau că în procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 2/2013 și până la data de 31 decembrie 2018 inclusiv nu sunt supuse recursului, printre altele, hotărârile pronunțate în cererile expres individualizate, în funcție de materie, precum și orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv.

16. Prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, anterior citată, Curtea a constatat că prevederea legală criticată, care impunea

un prag valoric în privința exercitării căii de atac a recursului, și anume ca valoarea cererilor evaluabile în bani să fie peste 1.000.000 lei, contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție și a reținut că pragul valoric de peste 1.000.000 lei conduce la clasificarea cererilor adresate instanțelor judecătorești în importante, ca valoare în bani, și mai puțin importante, ceea ce reprezintă o clasificare artificială și nejustificată, întrucât dificultatea unei probleme de drept nu poate fi evaluată în funcție de valoarea litigiului, ci de natura sa. Prin urmare, legiuitorul nu are îndreptățirea constituțională de a bloca, în funcție de valoarea pretenției deduse judecății, accesul la calea de atac a recursului, deoarece pune *ab initio* cetățenii într-o situație diferită, fără a avea o justificare obiectivă și rezonabilă (paragrafele 27 și 28). Mai mult, pornind de la scopul recursului, care este parte a mecanismului pus la îndemâna instanței supreme de a realiza interpretarea și aplicarea unitară a legii, rol consacrat de art. 126 alin. (3) din Constituție, precum și a garanțiilor dreptului la un proces echitabil, Curtea a reținut că, în cazul recursurilor ce intră în competența de soluționare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dispozițiile legale criticate introduc o dublă măsură în privința evaluării legalității hotărârilor judecătorești, stabilind, pe de-o parte, că instanța supremă își exercită acest rol numai în anumite situații (după criteriul materiei în care a fost pronunțată hotărârea) și, pe de altă parte, că își exercită acest rol numai atunci când cererile evaluabile în bani au o anumită valoare. Prin urmare, Curtea Constituțională a reținut că, în cazul recursurilor ce intră în competența de soluționare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, contravine și dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție (paragrafele 30 și 31 din Decizia nr. 369 din 30 mai 2017).

17. Prin aceeași decizie, paragraful 32, Curtea a statuat că efectul constatării neconstituționalității acestei sintagme este acela că, de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, urmează a se aplica prevederile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, în sensul că sunt supuse recursului toate hotărârile pronunțate, după publicarea Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 în Monitorul Oficial al României, Partea I, în cererile evaluabile în bani (așadar fără existența unui prag valoric), mai puțin cele exceptate după criteriul materiei, prevăzute expres în tezele cuprinse de art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

18. Prin urmare, sub aspectul efectelor deciziei pronunțate, Curtea a stabilit că indiferent de data introducerii cererii formulate sub imperiul noului Cod de procedură civilă (data începerii procesului), hotărârea judecătorească privind cererile evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv devine susceptibilă de recurs dacă a fost pronunțată după publicarea deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, respectiv 20 iulie 2017.

19. În legătură cu momentul începerii procesului, prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă reglementează faptul că hotărârile judecătorești rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul. Prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 17 iulie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, cu referire la art. 147 alin. (4) din Constituția României, efectele Deciziei Curții

Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 se produc cu privire la hotărârile judecătorești pronunțate după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, în litigiile evaluabile în bani de până la 1.000.000 lei inclusiv, pornite ulterior publicării deciziei (20 iulie 2017)". Prin urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție a condiționat aplicarea deciziei Curții Constituționale de pornirea procesului civil după publicarea acesteia.

20. Prin Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, anterior citată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale. Prin decizia menționată, Curtea a statuat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența să se pronunțe în legătură cu efectele deciziei Curții Constituționale sau să dea dezlegări obligatorii care contravin deciziilor Curții Constituționale și, pe această cale, în mod expres sau implicit, să infirme, să altereze sau să limiteze efectele acestora. În consecință, Curtea a reținut că, în urma pronunțării și publicării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, în privința art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 nu devin incidente prevederile art. 27 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul”, pentru că neconstituționalitatea este o sancțiune de drept constituțional care se aplică imediat situațiilor *pendinte*. Art. 27 din Codul de procedură civilă constituie o normă de procedură de natură legală și nu poate restrânge sfera de aplicare a art. 147 alin. (4) din Constituție. Acceptarea unei asemenea teze ar echivala cu prevalența unei norme legale față de una de rang constituțional și s-ar înfrânge în mod indirect efectul imediat și general obligatoriu al deciziei Curții Constituționale. Or, într-un stat de drept toate autoritățile publice, atât în aplicarea, cât și în interpretarea normelor infraconstituționale, trebuie să respecte deciziile Curții Constituționale din moment ce acestea materializează și explicitiază exigențele Constituției. În concluzie, potrivit efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, sunt supuse recursului toate hotărârile pronunțate, după publicarea acestei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I, în toate cererile evaluabile în bani, fără incidența unui prag valoric.

21. În prezenta cauză, în speța dedusă soluționării instanței judecătorești, hotărârea judecătorească recurată a fost pronunțată la data de 31 mai 2017, așadar, anterior momentului publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 în Monitorul Oficial al României, Partea I (respectiv 20 iulie 2017). Prin critica de constituționalitate formulată, autoarea excepției tinde să supună efectelor deciziei Curții Constituționale menționate, care ar conferi în cauză calea de atac a recursului, și cazul în care hotărârea judecătorească a fost pronunțată anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, dar comunicată ulterior acestui moment, arătând că, în acest caz, termenul de exercitare a recursului nu s-a împlinit, acesta curgând de la data comunicării hotărârii. Or, ceea ce interesează din punctul de vedere al incidenței căii de atac a recursului, conferită în temeiul Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, nu este împlinirea termenului de exercitare a recursului, ci data pronunțării hotărârii judecătorești recurate, dată de la care, în temeiul efectelor pentru viitor ale deciziilor Curții Constituționale, poate fi exercitat

recursul, în configurația rezultată ca urmare a deciziei Curții Constituționale. În acest sens este jurisprudența Curții în materia căilor de atac, potrivit căreia criteriul ce trebuie luat în seamă și care ține de esența principiului constituțional al neretroactivității legii civile, raportat la aplicarea în timp a reglementărilor referitoare la căile de atac, este data pronunțării hotărârii judecătorești. Astfel, în temeiul textului constituțional anterferit, legiuitorul poate supune hotărârea judecătorească unor căi de atac stabilite ca atare prin lege până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești (a se vedea Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 59).

22. Așadar, indiferent de data comunicării hotărârii recurate, calea de atac a recursului poate fi exercitată doar în temeiul Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, iar o susținere contrară echivalează cu o nerecunoaștere a efectelor deciziei Curții Constituționale, contrar dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție. Potrivit acestui din urmă text constituțional, momentul producerii efectelor juridice, *erga omnes*, ale deciziilor Curții Constituționale este cel al publicării acestora, iar nu cel al pronunțării, în caz contrar având loc încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, referitor la principiul neretroactivității legii civile. De asemenea, Curtea mai reține că, prin Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, anterior citată, a analizat o critică de neconstituționalitate similară celei formulate în prezenta cauză, referitoare la pretinsa discriminare creată între persoanele care au invocat excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, în procese începute înainte de data publicării deciziei de admitere a acestei prevederi legale, și persoanele care nu au invocat aceeași excepție, în cadrul aceleiași categorii de procese, raportată la momentul introducerii cererii de chemare în judecată. Similaritatea cu situația autoarei excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză rezidă în faptul că aceasta nu beneficiază de calea de atac a recursului conferită de Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, deoarece nu a invocat excepția de neconstituționalitate, până la momentul publicării deciziei de admitere, ci ulterior acestui moment. În speță, potrivit încheierii de sesizare cu prezenta excepție de neconstituționalitate, procesul a început la data de 28 ianuarie 2014, iar hotărârea judecătorească recurată a fost pronunțată la data de 31 mai 2017.

23. În legătură cu aceste susțineri, prin Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, anterior citată, paragraful 90, Curtea a statuat că în asemenea cauze (processe începute înainte de data publicării deciziei de admitere, în care nu a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la momentul publicării deciziei de admitere — cum este și cazul autoarei excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză, s.n.), la momentul pronunțării hotărârii judecătorești de către instanța de apel, moment prin ipoteză anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, nu exista calea de atac a recursului în configurația stabilită ca urmare a constatării neconstituționalității pragului valoric al cererilor evaluabile în bani, reglementat în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013. Or, acest aspect, coroborat cu faptul că părțile din astfel de cauze nici nu au invocat excepția de neconstituționalitate a prevederii legale constatate ulterior ca fiind neconstituțională, conduce la concluzia că astfel de cauze reprezintă veritabile *facta praeterita* față de care decizia de admitere (Decizia nr. 369

din 30 mai 2017) nu este aplicabilă. Aceasta deoarece, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, așa cum s-a arătat, indiferent de data începerii procesului, hotărârile sunt supuse căilor de atac existente la momentul pronunțării lor, această din urmă teză fiind singura de ordin constituțional (a se vedea Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, anterior citată, paragraful 64).

24. Or, dacă hotărârea judecătorească nu era supusă recursului la momentul pronunțării și în cauză nici nu a fost invocată excepția de neconstituționalitate care privea acest aspect, nu mai poate fi solicitată aplicarea deciziei de admitere a respectivei prevederi legale, fiind vorba despre un raport juridic epuizat. Cu alte cuvinte, fiind depășit momentul pronunțării hotărârii judecătorești, aceasta reprezintă o *facta praeterita* în raport cu decizia de admitere pronunțată de Curtea Constituțională, astfel încât această decizie nu poate fi aplicată retroactiv. Prin urmare, părțile din astfel de cauze se află într-o situație juridică diferită de cea a părților care au invocat excepția de neconstituționalitate ulterior admisă prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, în procese începute înainte de data publicării deciziei, astfel încât, din această perspectivă, nu poate fi reținută încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi.

25. În acest sens, în legătură cu aplicabilitatea deciziei de admitere și în alte cauze decât cea în care a fost invocată, Curtea a statuat că o decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate se aplică și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data publicării, altele decât cea în care a fost pronunțată decizia Curții Constituționale, soluționate definitiv prin hotărâre judecătorească, ipoteză ultimă în care decizia de admitere constituie motiv de revizuire (Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016, paragraful 26). Totodată, o decizie prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate profită atât autorilor acesteia, cât și autorilor aceleiași excepții, invocată anterior publicării deciziei, dar în alte cauze, soluționate definitiv (Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragraful 21).

26. În ceea ce privește invocarea încălcării principiului constituțional al accesului liber la justiție, față de împrejurarea că autoarea excepției de neconstituționalitate nu are deschisă

calea de atac a recursului, Curtea reține că aceasta reprezintă o consecință a legii aplicabile în cauză, conform principiului *tempus regit actum*, în configurația dată aplicării dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017.

27. Printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională a reținut că accesul liber la justiție implică, prin natura sa, o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens pronunțându-se și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, de exemplu, prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, paragraful 36. Mai mult, nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligația legiuitorului de a garanta parcurgerea în fiecare cauză a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii. Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege. Prin aceeași decizie, paragraful 39, Curtea a reținut că, instituind reguli speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabilă. Lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic (a se vedea în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 192 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 2 iulie 2014, paragraful 13, sau Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, anterior citată, paragraful 18).

28. Cele statuate în jurisprudența anterior citată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a conduce la o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Sunrise Litoral — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 2.183/212/2014* al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 27 și ale art. 457 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

privind modificarea pct. 3 din anexa la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 137/2018 pentru aprobarea Normei de dotare cu mijloace tehnice și bunuri materiale necesare Instituției Prefectului

Având în vedere dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) pct. 8, ale art. 12 alin. (3) și ale art. 15 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Punctul 3 din anexa la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 137/2018 pentru aprobarea Normei de dotare cu mijloace tehnice și bunuri materiale necesare Instituției Prefectului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1056 din 13 decembrie 2018, cu

modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea cuprinsul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul afacerilor interne,
Aneta Matei,
secretar de stat

București, 27 aprilie 2023.
Nr. 63.

ANEXĂ

Nr. crt.	Denumirea bunurilor materiale	U/M	Criterii de înzestrare și mod de repartizare
3.	Autoturism de serviciu	Cpl.	— câte 2 pentru fiecare S.P.C.P. și S.P.C.R.P.C.Î.V. județean, mai puțin S.P.C.R.P.C.Î.V. Ilfov, S.P.C.R.P.C.Î.V. Sibiu și S.P.C.R.P.C.Î.V. Timiș; — câte 3 pentru S.P.C.R.P.C.Î.V. Sibiu și S.P.C.P. al municipiului București; — 4 pentru S.P.C.R.P.C.Î.V. Timiș; — 5 pentru S.P.C.R.P.C.Î.V. Ilfov; — câte 6 pentru fiecare prefectură; — 10 pentru S.P.C.R.P.C.Î.V. al municipiului București.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

**pentru aprobarea Ghidului informativ
privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 11.052 din 31.03.2023 al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, în baza prevederilor:

— Regulamentului (UE) nr. 2.115/2021 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 de stabilire a normelor privind sprijinul pentru planurile strategice care urmează a fi elaborate de statele membre în cadrul politicii agricole comune (planurile strategice PAC) și finanțate de Fondul european de garantare agricolă (FEGA) și de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1.305/2013 și (UE) nr. 1.307/2013;

— Regulamentului (UE) nr. 2.116/2021 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013, cu modificările ulterioare;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 2.289/2021 al Comisiei din 21 decembrie 2021 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește prezentarea conținutului planurilor strategice PAC și sistemul electronic pentru schimbul securizat de informații, cu modificările ulterioare;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 2.290/2021 al Comisiei din 21 decembrie 2021 de stabilire a normelor referitoare la metodele de calculare a indicatorilor de realizare și de rezultat comuni stabiliți în anexa I la Regulamentul (UE) 2021/2.115 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor privind sprijinul pentru planurile strategice care urmează a fi elaborate de statele membre în cadrul politicii agricole comune (planurile strategice PAC) și finanțate de Fondul european de garantare agricolă (FEAGA) și de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1.305/2013 și (UE) nr. 1.307/2013;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1.173/2022 al Comisiei din 31 mai 2022 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2021/2.116 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește sistemul integrat de administrare și control din cadrul politicii agricole comune;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1.317/2022 al Comisiei din 27 iulie 2022 de stabilire a unor derogări de la Regulamentul (UE) nr. 2.115/2021 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește aplicarea standardelor privind bunele condiții agricole și de mediu ale terenurilor (standardele GAEC) 7 și 8 pentru anul de cerere 2023;

— Legii nr. 1/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2021 privind executarea serviciilor de aerofotogrammetrie și de realizare a ortofotoplanurilor pe teritoriul României și executarea serviciilor de digitizare și actualizare a Sistemului de identificare a parcelelor agricole pentru Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale în perioada 2021—2030, aprobată cu modificări prin Legea nr. 59/2022;

— Hotărârii Guvernului nr. 1.570/2022 privind stabilirea cadrului general de implementare a intervențiilor specifice dezvoltării rurale cuprinse în Planul strategic PAC 2023—2027;

— Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, al ministrului mediului, apelor și pădurilor și al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 54/570/32/2023 pentru punerea în aplicare a normelor privind condiționalitatea în cadrul intervențiilor sub formă de plăți directe și al unor intervenții și măsuri pentru dezvoltare rurală, începând cu anul de cerere 2023;

— Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 80/2023 privind criteriile de eligibilitate, documentele justificative, condițiile și modul de implementare a intervențiilor aferente sectoarelor vegetal și zootehnic prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a)—c) din Hotărârea Guvernului nr. 1.571/2022 privind stabilirea cadrului general de implementare a intervențiilor aferente sectoarelor vegetal și zootehnic din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027, finanțate din Fondul european de garantare agricolă și de la bugetul de stat;

— Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 82/2023 privind stabilirea modului de implementare a măsurilor compensatorii de mediu și climă din Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020 și a intervenției DR—10 din Planul strategic PAC 2023—2027, începând cu anul 2023;

— Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 83/2023 privind aprobarea formularului-tip al cererii de plată pentru anul 2023,

în temeiul prevederilor:

— art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 15 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 226/2015 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor programului național de dezvoltare rurală cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și de la bugetul de stat, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 39 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1.571/2022 privind stabilirea cadrului general de implementare a intervențiilor aferente sectoarelor vegetal și zootehnic din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027, finanțate din Fondul european de garantare agricolă și de la bugetul de stat;

— art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Ghidul informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS (2023, Ediția I, Cod: GI - DIT-LPIS - GLPIS), prevăzut în anexa*) la prezentul ordin.

Art. 2. — Ghidul informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS este aplicabil fermierilor care solicită sprijin în cadrul intervențiilor aferente sectoarelor vegetal și

zootehnic gestionate prin sistemul integrat de administrare și control, prevăzute la art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.571/2022 privind stabilirea cadrului general de implementare a intervențiilor aferente sectoarelor vegetal și zootehnic din cadrul Planului strategic PAC 2023—2027, finanțate din Fondul european de garantare agricolă și de la bugetul de stat, precum și utilizatorilor aplicațiilor GIS-APIA.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

Art. 3. — Fermierii care solicită sprijin în cadrul intervențiilor aferente sectoarelor vegetal și zootehnic gestionate prin sistemul integrat de administrare și control, stabilite la art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.571/2022, gestionate de către Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, au obligația să respecte regulile pentru identificarea și delimitarea parcelelor agricole, așa cum sunt stabilite în anexa la prezentul

ordin, în scopul identificării, declarării și delimitării parcelelor agricole pentru care solicită plata.

Art. 4. — Anexa „Ghid informativ privind Sistemul de identificare a parcelelor agricole — LPIS” (2023, Ediția I, Cod: GI - DIT-LPIS - GLPIS) face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 2 mai 2023.
Nr. 177.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 723/2022 privind suplimentarea, pe anul 2022, a sumei prevăzute ca justă despăgubire, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 775/2017 pentru aprobarea amplasamentului și declanșarea procedurii de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Linia Electrică Aeriană 220 kV dublu circuit Ostrovu Mare — RET”, precum și pentru completarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 775/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 3 iunie 2022, se face următoarea rectificare:

— în anexă, la nr. crt. 11 (nr. crt. 46 din Hotărârea Guvernului nr. 775/2017), în coloana „Tarlaua”, în loc de: „7 87II G” se va citi: „T 57II G”.

★

La Acte ale partidelor politice publicate în temeiul Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Partidul Arca — Dreptate Adevăr Credință, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 13 aprilie 2023, se fac următoarele rectificări:

— la „Situația cuantumului total al cotizațiilor primite în anul 2022”, în tabel, la nr. crt. 48, în coloana „Cuantumul total al cotizațiilor primite în luna decembrie”, în loc de: „5.050” se va citi: „17.050”;

— la rubrica „Cuantumul total”, în loc de: „5.050” se va citi: „17.050”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

